

Mezei András

GYALOG

Sosem értem rá sétálni veled
és most, ha egyedül léped meg
éltem hosszát akár a Tabánt,
Nógrádmarcalt, a Rózsa utcát, vagy
az Almássy teret, aurád én vagyok:
hátizsákos, sárgacsillagos gyerek
kit föltartott kézzel tereltek át itt
Pestről Budára, kinek szemén keresztül
lelkébe égett a Vilmos-császár út gipsz-
angyalos, szobros épületeinek minden
ablaka, tornya, párkánya, ereszsatornája,
mert tekintete két emelt karja között
a magasban, nem látta mi várja lent, mélyen
a Duna két partja hosszán lesben, és nem
hitte, hogy őt az Isten elhagyhatja, ezt
az érzetet hagynám örökül Neked Kedvesem,
ha történetesen... – Hidd el, hogy több,
e különben fertelmes földi létben nincs.
Nem találtam. A kapszula, melyben a feltétlen
hit együtt született velem, érintetlen.
Nem porladó anyag. Raér akár a Pasaréti út
hosszán, a Guggerhegy déli lejtőjén, avagy
a Kossuth Lajos utcában arra az időtlen tetre,
melyre nincs szavam férfi létemre, ki sose
voltam otthon itt ezen a bolygón, olyannyira, mint Te.

Mert, ha a hidakat lépve a két part
egymásba zavarodott, és hogy melyik a jobb
nem tudja a bal, mert beleszédült a Belgrád-
rakpart valamennyi magas sorháza és a
Parlament kupolájával összekoccanhatott bennünk
a budai Halászbástya. Ezt el ne feledd, ha

mint a méreg mar, hogy mindig elmaradt
valamiért, valami okból, valami semmi praktikum
miatt a legfontosabb, melyben a létfenntartásért
vívott küzdelem volt a nyerő. A hír. A pénz.
A bennem törtető, az agresszív kromoszóma, amely
uralta természetemet. Mert te vonszoltál volna
a semmi partjára és most bokádhoz
kuporodva köszönöm másodpercnyi győzelmeidet.
Éltem kidobnivaló göngyölegéből
ennyi maradt meg: csók a Lánchídon.
A zugligeti erdő vöröslő tölgyfalevele
amely kék, bolyhos szoknyádon virít
mindörökre. Nyári záporban veszteglő sárga
Trabant egy elhagyott parkolóban áll,
s láthatatlan. Már megértem, mire való a halál,
mely semmi másra nem vonatkozik,
csak a korpuszra, csak a porladó testre,
mely a mindenségben való helyváltoztatás
méreteire képtelen. Arra, hogy ráérjek veled
sétálni még mindig, semmi sem veszett el, ha engem
gondolsz, ha aurád én vagyok.

Te a legnagyobb emberi találmány
birtokosa Kedvesem ráérek rád, ha benned,
ha veled, a te oldaladon,
ha oltalmad alatt lépem meg életem értelmét gyalog.

(Múlt és Jövő, 2005/4.)

MEZEI ANDRÁS 1930-BAN SZÜLETETT BUDAPESTEN. VERSET ÍR. JÓZSEF ATTILA-DÍJAS.